

Книгата на Даниил — номер двадесет и две

Разкриване на пророческия дебат: методологията на късния дъжд и последната криза

Jeff Pippenger

2023-12-17

Методологията, одобрена от Бога, е конкретно посочена в двадесет и осма и двадесет и девета глава на Исая, където тя е представена като „заповед върху заповед“. На 11 септември 2001 г. могъщият ангел от Откровение осемнадесета глава слезе и с това повтори слизането, което бе извършил на 11 август 1840 г. И в двата случая, след неговото слизание, Вавилон бе посочен като паднал и бе отправен призив — и скоро отново ще бъде отправен — към онези, които все още са в неговото общение, да излязат от него. И в двата случая събитието, което изпълни предсказанието, имаше световно въздействие, защото както вестта на първия ангел бе занесена до „всяка мисионска станция в света“ през 1840 г., така и целият свят бе повлиян и разбра събитието от 11 септември 2001 г. Пророчеството, което се изпълни на 11 август 1840 г., беше пророчество, което посочваше налагането на ограничение върху исляма на второто горко, а непосредствено след 11 септември 2001 г. бе наложено ограничение върху исляма на третото горко.

11 август 1840 г. представлява овластяването на вестта, която бе разпечатана във времето на края през 1798 г., а 11 септември 2001 г. представлява овластяването на вестта, която бе разпечатана във времето на края през 1989 г. Основното правило на движението на първия ангел бе потвърдено на 11 август 1840 г., и това правило бе принципът ден за година. Основното правило на движението на третия ангел бе потвърдено на 11 септември 2001 г. Правилото е, че истината се утвърждава чрез привеждане на „ред след ред“, като се показва, че краят е онагледен чрез началото и че историята се повтаря. Пророческото събитие от 11 септември 2001 г. е установено не само чрез преките думи на Сестра Уайт, но още по-значимо чрез факта, че събитията съвършено съответстваха на същия ориентир в милеритската история. Това, което бе разпознато със събитието от 11 август 1840 г., не беше толкова изпълнението на пророчеството, колкото здравината на методологията, възприета от Милър и неговите сътрудници.

„Събитието точно изпълни предсказанието. Когато това стана известно, множества се убедиха в правилността на принципите на пророческото тълкуване, възприети от Милър и неговите сътрудници, и бе даден чудесен гласък на адвентното движение. Мъже с образование и положение се присъединиха към Милър както в проповядването, така и в публикуването на неговите възгледи, и от 1840 до 1844 г. делото бързо се разшири.“
Великата борба, 335.

На 11 септември 2001 г., когато късният дъжд започна да бъде измерван, „дебатът“ беше и все още е относно истинна или лъжлива методология. Пророчествата на милеритското движение са изложени както върху картата от 1843 г., така и върху картата от 1850 г., които

сестра Уайт одобрява като създадени от Господа, а също и като изпълнение на втора глава на Авакум. Вестта на милеритите, която беше произведена чрез „принципите на пророческо тълкуване, възприети от Милър и неговите съработници, и“ която впоследствие породила „чудния подтик“, овластил вестта на Среднощния вик, беше представена върху двете свещени карти. Пророчествата, представени върху тези две свещени карти, бяха разпознати и установени чрез пророческите правила на Милър. Картите бяха изпълнение на заповедта в Авакум да бъдат представени нагледно пророчествата, които бяха установени чрез методологията на Милър, върху „таблици“, в множествено число. Втора глава на Авакум определя и е непосредствено свързана с „дебата“ в двадесет и седма глава на Исаия.

Ще застана на стражата си и ще се изправа на кулата, и ще наблюдавам, за да видя какво ще ми говори Той и какво ще отговори, когато бъда изобличен. Авакум 2:1.

Думата „изобличен“ в стиха означава „оспорван“. Авакум, представлявайки както стражите на движението на първия, така и на третия ангел, щеше да бъде оспорван и желаше да разбере какво трябваше да отговори, когато спорът започне. Отговорът в историята на първия ангел беше изготвянето на двете свещени карти, а отговорът в историята на движението на третия ангел беше създаването на пророческата поредица, озаглавена „Двете таблици на Авакум“. Картите и поредицата бяха изградени върху методологията, представена във всяка от тези съответни истории. В Авакум методологията представя онова, което стражите използват, за да установят вестта, и също така определя въпроса, който се „оспорва“, а това на свой ред поражда две групи поклонници.

Ще застана на стражата си и ще се поставя на кулата, и ще бдя, за да видя какво ще ми каже Той и какво да отговори, когато бъда изобличен. И Господ ми отговори и каза: Запиши видението и го направи ясно върху плочи, за да може да тича онзи, който го чете. Защото видението е още за определеното време; но в края ще проговори и няма да излъже; ако и да се забави, чакай го, защото непременно ще дойде, няма да закъснее. Ето, душата му, която се възгордява, не е права в него; а праведният чрез вратата си ще живее. Авакум 2:1–4.

Едната група е оправдана чрез вяра, а другата група е възгордяна в душата си, както е представено чрез фарисея и митаря. Фарисеите се уповаваха на една методология, основана върху обичай и предание, а фарисеят също така представляваше една религиозна система, която поддържаше контрол над своето стадо чрез въвеждането на йерархична система, управлявана от онези, които изповядваха, че са избраният Божи народ и защитниците на истината, но които в крайна сметка участваха в разпъването на Истината. Пророческият „спор“ в двадесет и седма глава на Исаия е относно истинската и лъжливата библийска методология. Противниците в този „спор“ са онези, които следват методологията на Илия за онова време, и отдавна установената система на богословските специалисти, която е представена чрез Синедриона по времето на Христос.

Двадесет и седма глава посочва, че „разискването“ започва, когато Той „спира“, или когато Бог възпира „силния Си вятър“, в „деня на източния вятър“. „С мяра, когато го изкарваш навън, ще се разправяш с него; Той спира силния Си вятър в деня на източния вятър. Затова

така ще бъде очистено беззаконието на Яков.“ Думата „очистено“ означава изкупено и представлява заличаването на греха в следствия съд. Методологията, относно която се води разискване, представлява изпита, който трябва да бъде издържан, ако греховете на Божия народ ще бъдат заличени. Методологията на Илия като изпит е представена в историята на Христос, където сме били предварително предупредени, че в онова време онези, които отхвърлиха вестта на Йоан Кръстител (когото Христос определи като Илия), не можеха да се ползват от ученията на Исус.

Вестта за късния дъжд е представена като ученията на Исус, защото Той е Словото; и нещо повече, късният дъжд е представен като „разхлаждането“, което е определено като „присъствието на Господа“.

И тъй, покайте се и се обърнете, за да се заличат греховете ви, когато дойдат от лицето на Господа времена на разхлада; и Той ще изпрати Исус Христос, Който ви е бил по-напред проповядван. Деяния 3:19, 20.

Сестра Уайт посочва, че ангелът, който слезе в Откровение, десета глава, на 11 август 1840 г., „не беше никой друг освен самият Исус Христос“. Следователно ангелът, който слезе на 11 септември 2001 г., също би бил „не по-малка личност от Исус Христос“. Неговото слизване и в двете истории бележи началото на пророческия „спор“ относно истинската или лъжливата методология, защото то е представено чрез книгата в Неговата ръка, която Божият народ бе заповядано да изяде. Когато беше в Галилея, Исус настави учениците, че трябва да ядат плътта Му и да пият кръвта Му, защото там заяви, че Той е хлябът, слязъл от небето. Там Той изгуби повече ученици, отколкото във всяка друга точка от служението Си, и онези, които си отидоха, никога не се върнаха. Онези, които си отидоха, постъпиха така, защото избраха да анализират Неговите учения чрез лъжливата методология да приемат думите Му в буквалния им смисъл, вместо да ги прилагат в правилния духовен смисъл. „Спорът“ на Исая двадесет и седма глава е пророчески ориентир, който има няколко свидетели, установяващи, че той представлява утвърдена изповядваща се система за библейски анализ в противопоставяне на методологията, представена от вестителя Илия.

То отбелязва определен момент в постепенното отминаване на предишния завет и избрания Божий народ, и началото на заветното взаимоотношение с онези, „които някога не бяха Божий народ“. „Дебатът“, което е по-важно, представлява началото на онзи период от време, който завършва с скоро идващия неделен закон. Алфа и Омега винаги представя края заедно с началото, и по този начин самият „дебат“ се превръща в символ на един от греховете на нашите бащи, който трябва да бъде признат и изповядан, за да се изпълни молитвата от Левит двадесет и шеста глава.

Молитвата на Даниил от девета глава представлява молитвата, която трябва да бъде отправена при завършека на трите дни и половина от Откровение единадесета глава. Този период от време е представен в Исая двадесет и седма глава като времето, когато „укрепеният град ще запустее, и жилището ще бъде изоставено и оставено като пустиня; там телето ще пасе, там ще лежи и ще изяде клоните му. Когато клоните му изсъхнат, ще бъдат

отсечени; жените идват и ги подпалват; защото това е народ без разум; затова Онзи, Който ги е създал, няма да се смили над тях, и Онзи, Който ги е образувал, няма да им покаже благоволение.“

На двамата свидетели не е показана „милост“, защото те прогласиха лъжливо предсказание, което въведе периода на „пустинята“ от три дни и половина. Тогава те станаха „народ без разум“, макар че преди това бяха „укрепеният град“. След това този град стана „запустял“ и „обиталище“, което беше „изоставено“. Той се превърна в мъртви, сухи кости, лежащи на улицата на града Содом и Египет. Когато след това мъртвите са призвани да станат, те са изпитани чрез греховете на бащите си, което включва „спора“ в началото на периода, започващ с овластяването на първата вест и завършващ с пристигането на третата вест. Спорът е дали да се приеме или да се отхвърли методологията, представена от Илия в тяхната история. През 1863 г. бащите на адвентизма отхвърлиха вестта за Моисеевите „седем времена“, която беше представена от Илия.

Започвайки от юли 2023 г., изсъхналите клони на Исая двадесет и седма глава трябва да решат дали ще повторят греховете на църквата в Галилея и историята от 1863 година, както и историята от 11 септември 2001 г. Да се отхвърли методологията, представена в Авакум втора глава и Исая двадесет и седма глава, и чрез Илия, Йоан Кръстител и Уилям Милър, означава да се повторят греховете на нашите бащи, вместо да се извлече полза от свещените образци, които бяха записани за онези, върху които е дошъл краят на вековете.

А всичко това им се случи за примери; и е написано за наше наставление, върху които са дошли последните времена. Затова, който мисли, че стои, нека внимава да не падне. Не ви е постигнало друго изкушение освен това, което е обичайно за човека; но Бог е верен, Който няма да допусне да бъдете изкушавани повече, отколкото можете да понесете, а заедно с изкушението ще направи и път за изход, за да можете да го издържите. Затова, възлюбени мои, бягайте от идолослужение. Говоря като на разумни; отсъдете сами за това, което казвам. 1 Коринтяни 10:11–15.

Свещената методология утвърждава вестта на Среднощния вик, която е вестта на късния дъжд. Тази вест, когато бъде духовно изядена, произвежда съответно преживяване също тъй сигурно, както храната от варива на Даниил и тримата достойни мъже произведе по-красив и по-пълнен вид на лицето. Но в Авакум, глава втора, препъникамъкът за онези, които отхвърлят предложението за оправдание чрез вяра, е гордостта, която им пречи да продължат, за да познаят Господа. Ако изобщо има време, когато Божият народ не може да отлага делото по приемането на истинската методология и изяждането на вестта от ръката на ангела, то е сега!

„Не бива да чакаме късния дъжд. Той идва върху всички, които ще разпознаят и ще присвоят росата и пороите на благодатта, които падат върху нас. Когато събираме отломъците светлина, когато ценим сигурните милости на Бога, Който обича да Му се доверяваме, тогава всяко обещание ще се изпълни. „Защото, както земята произвежда поникването си и както градината прави посято в нея да поникне, така Господ Йехова ще направи да поникнат правда и хвала пред всичките народи.“ Исая 61:11. Цялата земя

трябва да се изпълни със славата на Бога.“ Библейски коментар на адвентистите от седмия ден, том 7, 984.

Божие пророческо Слово посочи, че когато великите сгради на Ню Йорк Сити бъдат съборени, ангелът от Откровение осемнадесета глава ще слезе и „Откровение осемнадесета глава, стихове от първи до трети ще се изпълнят“. Исай двадесет и седма глава определя това време като „деня на източния вятър“ и това е времето, когато „бурният вятър“ е въздържан. „С мярка, когато я отпращаш, Ти ще се препираш с нея; Той въздържа бурния Си вятър в деня на източния вятър.“ Сестра Уайт посочва същото това време.

„В онова време, когато делото на спасението се приближава към своя край, на земята ще настъпват скърби и народите ще се гневят, но ще бъдат възпирани, за да не попречат на делото на третия ангел. В онова време ще дойде „късният дъжд“, или освежаването от присъствието на Господа, за да даде сила на силния вик на третия ангел и да пригответи светиите да устоят в периода, когато ще бъдат излети седемте последни язви.“ Ранни писания, 85.

Силата, която разгневява народите, се яви, когато късният дъжд започна да пада. Но щом тази сила разгневи народите, тя бе възпирана, защото Исай е записал, че Той „укротява бурния Си вятър“. Бурният вятър е източният вятър, и този вятър е възпиран, когато късният дъжд започва да ръси и делото на спасението се привежда към завършек. Заклучителното дело на спасението е времето на запечатването. „Ред след ред“ бурният, или източният, вятър, който е възпиран по време на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, са четирите ветрове от Откровение, глава седма.

И след това видях четири ангела, стоящи на четирите краища на земята, които държаха четирите земни ветрове, за да не духа вятър върху земята, нито върху морето, нито върху което и да е дърво. И видях друг ангел, възлизащ от изток, който имаше печата на живия Бог; и той извика със силен глас към четирите ангела, на които бе дадено да повредят земята и морето, казвайки: Не повреждайте нито земята, нито морето, нито дърветата, докле не положим печат върху челата на слугите на нашия Бог. Откровение 7:1–3.

Запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди бе предобразено чрез тържественото влизане на Христос в Йерусалим. Там Христос, за единствения път в Своя живот, възседна осле (символ на исляма), а Лазар водеше шествието към Йерусалим. Сестра Уайт определя Лазар като символ на печата в тази история.

„Като се забави да дойде при Лазар, Христос имаше цел на милост към онези, които не Го бяха приели. Той се бави, за да може, като възкреси Лазар от мъртвите, да даде на Своя упорит, невярващ народ още едно доказателство, че Той наистина е „възкресението и животът“. Той не желаше да се откаже от всяка надежда за народа — бедните, скитащи овце от Израилевия дом. Сърцето Му се късаше поради тяхното неразкаяние. В Своята милост Той възнамеряваше да им даде още едно доказателство, че е Възстановителят, Единственият, Който можеше да изведе на светлина живота и безсмъртието. Това трябваше да бъде доказателство, което свещениците не можеха да

изопачат. Това беше причината за Неговото забавяне да отиде във Витания. Това върховно чудо, възкресяването на Лазар, трябваше да положи Божия печат върху Неговото дело и върху Неговото твърдение за божественост.“ Копнежът на вековете, 528, 529.

Времето на забавяне, което започна на 18 юли 2020 г., е представено чрез Христовото забавяне, преди да възкреси Лазар. Времето на забавяне от единадесета глава на Откровение завършва при изтичането на трите и половина дни. През тези дни двамата свидетели лежах мъртви на улицата. И както Лазар трябваше да бъде възкресен след едно време на забавяне, така беше и с двамата свидетели на Йоан. След като бъдат възкресени, те повеждат шествието към Ерусалим, представлявайки „Божия печат“ и „върховното чудо“, което свидетелства за божествеността на Христос. Възкресението обозначава завършека на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, което се извършва, докато четирите ветрове, източният вятър, бурният вятър, който настъпи на 11 септември 2001 г., е възпиран.

В часа, който е неделният закон, онези ветрове се пускат, за да донесат възмездителен съд над земния звяр от Откровение тринадесета глава. Още сега те дори започват да се изплъзват през пръстите на онези четири ангела, които ги възпират по време на периода на запечатването. Едно от най-дълбоките препратки в Духа на пророчеството, отнасящи се до деня на източния вятър, се намира в „Свидетелства“, том девети. Този том започва с вдъхновените думи на страница единадесета, така че символично започва на „девет-единадесет“. Заглавието на главата е „Последната криза“, но тя е също и първата глава от раздел, озаглавен „За идването на Царя“.

Няма доказателство, че разделът и заглавието на главата са били умишлено манипулирани от редакторите, съставили тома, но идването на Царя лесно се разпознава като идването на Младоженеца, което в притчата за десетте девици настъпва с полунощната криза, породена у девиците от наличието или липсата на масло в съдовете им. Полунощната криза, която сега настъпва, е, както заглавието я представя — последната криза за десетте девици. В тази криза те проявяват дали имат маслото, или нямат. Маслото не е просто Светият Дух; то е точно определено като Светият Дух, а също и като правилната вест, а също и като правилният характер.

Правилната методология установява правилната вест на Среднощния вик, а тази вест, приета и приведена в действие, произвежда правилния характер. Този характер в последната криза е характерът, който приема Божия печат. Процесът на запечатването на Божия народ започна с настъпването на деня на източния вятър, на 11 септември 2001 година. Тогава вестта за онова време трябваше да бъде изядена. Дали да се яде, или да не се яде, е представено чрез „спора“ на Исаия, а също и чрез въпроса на Авакум какво трябва да отговорят стражите в спора. Времето на забавяне в Матей двадесет и пета глава и Авакум завършва с представянето на две класи поклонници. Времето на забавяне, представено чрез три и половина дни в Откровение, глава единадесета, е почти приключило.

Това време на забавяне е представено също и в началото на главата в девети том чрез откъс от Посланието към евреите, където Павел перифразира четвъртия стих от втора глава на Авакум. Препратката на Павел поставя Авакум 2 в движението на третия ангел, защото именно в тази история Христос премина в Пресветото място, и в тази история бе разкрита светлината на Неговото първосвещеническо служение, и именно в Посланието към евреите Павел разкрива най-ясното откровение за първосвещеническото служение на Христос в Божието Слово.

Авакум, втора глава, в движението на първия ангел все още не разпознаваше движението на Христос в Пресветото място, защото то не се случи до края на прогласяването на Среднощния вик. Времето на забавяне, за което говори Павел, е времето на забавяне от Авакум и Матей, но това е времето на забавяне, което щеше да започне на 18 юли 2020 г. Последният стих на Авакум, втора глава, представя заключението на Среднощния вик в милеритската история и идването на третия ангел:

А Господ е в Своя свят храм; нека цялата земя мълчи пред Него. Авакум 2:20.

„Свидетелства“, том девети, подчертава, започвайки от страница единадесета (девет-единадесет), притчата за десетте девици, времето на забавянето и връзката му с Авакум и Матей, както и последната криза и 11 септември 2001 г., когато настъпи пророческият дебат.

„Раздел 1 — За идването на Царя“

„Още малко, твърде малко време, и Идещият ще дойде и няма да се забави.“ Евреи 10:37.

„Последната криза“

„Живеем във времето на края. Бързо изпълняващите се знамения на времето заявяват, че пришествието на Христос е близо. Дните, в които живеем, са тържествени и важни. Божият Дух постепенно, но сигурно се оттегля от земята. Язви и съдби вече се стоварват върху онези, които презират Божията благодат. Бедствията по суша и море, неустойчивото състояние на обществото, тревогите от война, са зловещи предзнаменования. Те предвещават наближаващи събития от най-голяма значимост.“

Силите на злото обединяват своите сили и се консолидират. Те се укрепват за последната велика криза. Скоро в нашия свят ще настъпят големи промени и заключителните движения ще бъдат бързи.

„Състоянието на нещата в света показва, че времена на скръб са непосредствено пред нас. Ежедневните вестници са пълни с признаци за ужасен конфликт в близкото бъдеще. Дръзки грабежи се извършват често. Стачките са обичайни. Кражби и убийства се извършват навсякъде. Хора, обладани от демони, отнемат живота на мъже, жени и малки деца. Хората са станали заплени от порока и всякакъв вид зло преобладава.

„Врагът е успял да извърти правосъдието и да изпълни човешките сърца с желание за користна печалба.

„Правосъдието стои далеч; защото истината падна на улицата, и правдата не може да влезе.“ Исая 59:14. В големите градове има множество хора, които живеят в бедност и окаяност, почти лишени от храна, подслон и облекло; докато в същите тези градове има и такива, които имат повече, отколкото сърцето би могло да пожелае, които живеят разкошно, като харчат парите си за богато обзаведени къщи, за лично украсяване, или, което е още по-лошо, за задоволяване на плътски страсти, за алкохол, тютюн и други неща, които разрушават силите на мозъка, разстройват ума и принижават душата. Виковете на гладуващото човечество се издигат пред Бога, докато чрез всякакъв вид потисничество и изнудване хората трупат колосални богатства.

„При един случай, когато бях в Ню Йорк, през нощните часове бях призована да съзерцавам сгради, издигащи се етаж след етаж към небето. За тези сгради се даваше гаранция, че са огнеупорни, и те бяха построени, за да прославят своите притежатели и строители. Все по-високо и по-високо се издигаха тези сгради, и в тях бе употребен най-скъпият материал. Онези, на които принадлежаха тези сгради, не си задаваха въпроса: „Как най-добре да прославим Бога?“ Господ не беше в техните мисли.

„Помислих си: „О, дано онези, които по този начин влагат средствата си, можеха да видят пътя си така, както го вижда Бог! Те трупат великолепни здания, но колко безумни в очите на Владетеля на вселената са техните планове и замисли. Те не изследват с всички сили на сърцето и ума как биха могли да прославят Бога. Те са изгубили от поглед това — първия дълг на човека.“

„Когато тези величествени здания се издигаха, собствениците им се радваха с честолюбива гордост, че имат средства да употребят за угаждане на себе си и за предизвикване завистта на своите съседи. Голяма част от парите, които така влагат, бе придобита чрез изнудване, чрез потискане на бедните. Те забравиха, че на небето се води отчет за всяка делова сделка; там е записана всяка несправедлива сделка, всяко измамно деяние. Иде време, когато чрез измамата си и дързостта си хората ще достигнат до точка, отвъд която Господ няма да им позволи да преминат, и ще узнаят, че дълготърпението на Йехова има предел.“

„Следващата картина, която премина пред мен, беше пожарна тревога. Хората гледаха високите и уж огнеупорни сгради и казваха: „Те са напълно безопасни.“ Но тези сгради бяха погълнати от огъня, сякаш бяха направени от смола. Пожарните машини не можеха да направят нищо, за да спрат разрушението. Пожарникарите не бяха в състояние да задействат машините.“ Свидетелства, том 9, 11–13.

„Дебатът“, който се състоя относно методологията в началото на периода, представен от първа глава на Даниил; а също и представен от глави първа до трета на Даниил; а също и представен от историята, започваща на 11 август 1840 г.; а също и представен в историята на шеста глава на Йоан, при кризата в Галилея; и а също и представен от историята на 11 септември 2001 г. (до 18 юли 2020 г.), сега се повтаря не в рамките на адвентизма като цяло,

а сред мъртвите сухи кости, които биват пробуждани от своята летаргия от „глас“, викащ в пустинята.

В следващата ни статия ще разгледаме методологията като късния дъжд, представен в Исая, глави двадесет и осма и двадесет и девета.

И чух гласа на Господа, който казваше: Кого да изпратя, и кой ще отиде за нас? Тогава казах: Ето ме мене; изпрати мене. А Той рече: Иди и кажи на този народ: Слушате наистина, но не разбирате; и гледате наистина, но не схващате. Направи сърцето на този народ тлъсто, и ушите им утежни, и очите им затвори; да не би да видят с очите си, и да чуят с ушите си, и да разберат със сърцето си, и да се обърнат, и да бъдат изцелени. Тогава казах: Докога, Господи? А Той отговори: Докле градовете запустеят без жител, и къщите останат без човек, и земята съвсем опустее, и Господ отдалечи човеците, и голямо запустение настане сред земята. Но още в нея ще остане една десета част, и тя ще се върне, и ще бъде изяждана; както теревинтът и дъбът, от които, когато бъдат отсечени, остава пънът им, така святото семе ще бъде нейният пън. Исая 6:8–13.